

Undanta psykoteraapeutiskt arbetande psykiatrer från konkurrensutsättning

■ Som psykoteraapeutiskt arbetande privatpraktiserande psykiatrer är vi bekymrade över det nya ersättningsystem som Läkareförbundets ordförande Eva Nilsson Bågenholm skisserar i LT 4/2008 (sidorna 229-30).

Vi kan förstå landstingets strävan efter kontroll och

styrning av sjukvårdsproduktionen, även om vi starkt ifrågasätter föreställningen att det skulle föreligga någon risk för överetablering. Psykiatrer skapar som bekant inte genom marknadsföring överkonsumtion av psykiatri. Man efterfrågar oss helt enkelt inte när vi inte behövs.

Mot bakgrund av den krisartade bemanningssituationen i vår specialitet är föreställningen om överetablering särskilt absurd, då vi med rådande rekryteringsvårigheter lär få dras med psykiaterbrist i många, många år. I en situation som denna är det

naivt att tro att man skulle kunna få till stånd en kvalitetshöjande och prispressande konkurrens.

Men oavsett detta skulle det skisserade systemet vara ödesdigert för den subgrupp som vi tillhör, de psykoteraapeutiskt arbetande psykiaternas. Psykoterapi kan nämligen inte utifrån

»... det tilltänkta systemet skulle rycka undan deras yrkesmässiga förutsättningar«

övervakas, tidsbegränsas och villkoras som vilken medicinsk behandling som helst. Det psykoteraapeutiska samarbetet är mycket känsligt och måste byggas på en exklusiv entill-en-relation med fullständig konfidentialitet. Prövning, bedömning och tidsbegränsning av anslag efter ansökan till en beslutande nämnd förstör de grundläggande förutsättningarna för psykoterapi. I dag är vi privatpraktiker de enda som ännu har möjlighet att bedriva psykoterapi med adekvata ramar, de enda som förmår fullgöra sin uppgift och de enda som ger patienten

möjligheten att bli färdig med sin problematik. All psykoteraupi i landstingets regi är i dag sönderkontrollerad. Man har ännu inte förstått hur katastrofalt kontraproduktivt detta kontrollerande faktiskt är.

Vi ber Eva Nilsson Bågenholm betänka dessa saker och besinna att om ersättningsystemet ska göras om så som angivits, då bör psykiaternas tills vidare undantas, eftersom det är omöjligt att konkurrensutsetta en specialitet där det råder stort underskott på speci-

alister. Under alla omständigheter måste emellertid de psykoteraapeutiskt arbetande psykiaternas undantas, då det tilltänkta systemet skulle rycka undan deras yrkesmässiga förutsättningar.

Claes Davidson

privatpraktiserande psykiater,
leg psykoteraapeut, Lidingö
claes@derkert.com

Tora Derkert

privatpraktiserande psykiater,
leg psykoteraapeut, Stockholm
tora@derkert.com

REPLIK:

Vi vill snarast ha utredning om olika ersättningsystem

■ Läkareförbundet har framfört ett förslag till nytt system för ersättning för privatläkare, på grund av att det nuvarande har stora brister och nu också utsätts för kritik från EU.

Om vårt föreslagna system är det optimala vet vi inte; vi vill att det snarast tillsätts en utredning som kan undersöka

flera möjliga ersättningsystem. Innan vi har några nya förslag att förhålla oss till är det svårt att uttala sig om hur man ska lösa problemet för enskilda specialiteter.

Eva Nilsson Bågenholm

ordförande,
Sveriges läkarförbund

Kommentar till ett aktuellt rättsfall

■ Sedan 2003 är jag ombud för Thomas Allgén och Teet Härm, vilka 1988 åtalades för mord 1984 på Catrine da Costa. De frikändes. Trots det förklarade tingsrätten att de hade styckat liket.

Thomas och Teet tilläts inte att få domskälen ompröva i hovrätten. År 1991 blev de delegitimerade av kammarrätten, som också ansåg att de hade styckat liket.

Varken Thomas eller Teet var vare sig mördare eller likstyckare. Ingen av dem hade någonsin haft kontakt med Catrine da Costa.

De enorma felbedömningarna grundades under förundersökningen 1984-1987 genom misstag så fantastiska att de skulle ha verkat orealistiska i en detektivroman.

Nu pågår en rättegång om statens skadeståndsansvar för Thomas och Teets förstörda liv. Fakta kan studeras via min nyligen öppnade webbplats <www.andersagell.se>.

För att förstå att det inte funnits något enda bevis av värde mot läkarna bör man först läsa kapitel 8 i 2007 års stämningens ansökan i skadeståndsmålet. Det kapitlet handlar

om förundersökningen 1984-1987. Därefter kan man läsa kapitlen 9-12 om de successiva justitiemorden under kommande år.

Den som läser min resningsansökan av år 2003 bör också förstå att Regeringsrätten år 2004 rätteligen borde ha undanröjt kammarrättens beslut 1991. Detta har Regeringsrättens dåvarande ordförande indirekt medgett i en uppsats i Förvaltningsrättslig tidskrift 2006 på tal om rättsfallet RÅ 2004 not 141. Han nämner dock inte att hänvisningen handlar om styckmordsfallet!

(Se om detta 2007 års stämningens ansökan kapitel 6, särskilt sidan 18 f.)

Graden av felbedömningar från Socialstyrelsens sida och i Regeringsrätten framgår av min skrift »Anatomin av en häxprocess«, se närmare sidorna 12-21 och 37-40.

Anders Agell

professor emeritus i civilrätt,
Uppsala
Anders.Agell@jur.uu.se

Publiceringen av Thomas Allgéns och Teet Härms namn sker på deras eget önskemål.

red